

— Тате! — опита се да го спре дъщеря му кротко, но съ укоръ. — Не думай тъй, тате...

Даскалъ Ангелъ се завъртѣ на мѣстото си като ужиленъ.

— И ти ли? И ти ли ще ме ядосвашъ? Ще ме сждишъ? Азъ го знаа него какъвъ е той, не ти. Знамъ го, че ми е ялъ хлѣба. Да го изгледамъ азъ него и да го изуча, а той... Какво? Мислишъ, че ми е благодаренъ ли? Той? Намѣрилъ си човѣка... Тази змия, тази усойница... Наклалъ се като свиня, само яде-яде. И дай му да се хили и се смѣе като.. Пфу! И туй ми било чилиакъ...

Даскалъ Ангелъ говорѣше тъй, — а това го правѣше много често, — за брата си, за Даскалъ Андона, който учителствуваше въ едно близко село. И той го хулѣше било за нѣкоя дребна причина, било безъ каквато и да е причина. Преди всичко той не обичаше Даскалъ Андона, защото, докато самъ бѣше уволненъ отдавна, Даскалъ Андонъ още учителствуваше, значи още получавахе „жалване“. Освенъ туй, той бѣше боленъ, а на лицето на Даскалъ Андона цѣфтѣха, дето се казва, божури — пълненъ бѣше, кръвенъ, здравъ. И за каквото и да говорѣше, дори когато разказваше за ишиаса си, отъ който често страдаше, той умираше да се смѣе. Веселъ човѣкъ бѣше. И сжщо такива весели, разложе-